

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím: *Hétfőn becsukják a legnagyobb tüdőbetegrendelőt*

Forrás:

Új Nemzedék

Bp.
(Hely)

1920. X. 5
(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

614.542

Hely

Idő

"1920"

Személy

Helyszám

Hétfőn becsukják a legnagyobb tüdőbetegrendelőt

Nincs pénz a tüdőbetegek ápolására — Kétezer beteg ápolás nélkül

— Az „Új Nemzedék” tudósítójától. —

Megdöbbenő eseményről kell beszámolnunk. Ma, amikor a tüdővészesek száma napról-napra emelkedik, az egyik legnagyobb tüdőbeteggondozó kénytelen beszüntetni működését, mert az intézet fenntartásához nincs elegendő pénz. A Pauler-utca 22. számú házban működik a *Budai Ambulatórium Tüdőbeteg Gondozó Intézet*, hol kétezer tüdővészes beteget teljesen díjtalanul kezelnek, sőt a szükséghez képest ingyenesen látják el őket gyógyszerekkel és injekciókkal is. Három orvos és több ápoló foglalkozkodik a rendelőben, kik ugyszólván tisztán csak emberbaráti szeretetből dolgoznak.

Az ambulatóriumnak egyetlen pénzforrása az állam által kintalt évi 20.000 korona. Egyedül *Csernoch János hercegprímás* küldött 20.000 koronás adományt, a Népgondozó akció pedig 3000 koronát. Más jövedelmük egyáltalán nincsen. Ugy hogy jelenleg abban a kritikus helyzetben vannak, hogy *hétfőn kénytelenek lesznek bezárni az intézet kapuit*.

Kimentünk az intézet rendelőjébe, hol a helyiségek zsúfolásig tele voltak várakozó betegekkel. Mind szegény, megtört, fakó arcú emberek. Nyomorban élő államhivatalnokok, kik 1000—1500 koronás fizetésükből gyógyíttatják beteg tüdejükét. Izgatottan beszélnek a rendelő bezárásáról, csupa keserű panaszkodás minden szavuk.

— Nyolcvan korona egy tuberculin-oltás, — siránkozik egy fővárosi tanító, — itt ingyen kaptam eddig. Honnan fogom majd előteremteni a pénzt, ha ide sem járhatok többé?

A rendelőteremben elegáns bundájú, vékonyarcú nő áll az orvos előtt, ki csodálkozva nézi a finom női kabátot, furesának tartja, hogy

ily jobbmódúnak látszó hölgy is igénybeveszi az ingyenes rendelést. A nő észreveszi az orvos fürkésző tekintetét, hangos sirásra fakad zokogás közben beszél:

— Eladtam már mindenem s ezt a kabátot még tartogattam, mert betegségem miatt meleg ruhára van szükségem, de holnap már nem láthatja rajtam doktor ur, — eladom ezt is. Postatitkár a férjem, 1600 koronát kapunk havonta, ebből képtelenség megélni.

A többi köhécselő, kifordított ruhájú beteg fanyar mosollyal néz össze, mint akik már régóta ismerik ezt a kálváriát. Ezeknek a súlyos betegeknek tápláló ételekre, husra, tejre, vajra, mézre, tojásra lenne szükségük. Hihetetlenül rossz a kosztjuk. Rossz anyagi viszonyaik miatt nem tudnak védekezni testük sorvadása ellen.

Az intézet egyik orvosa a következőket mondotta:

— A helyzet tényleg az, hogy hétfőn bezárjuk az intézetet, mert nincs pénzünk. Rettenetes kegyetlenség ezt a sok beteg köztisztviselőt orvos nélkül hagyni, de pénz hiányában nem tudunk gyógyszerekről gondoskodni. Óriási pusztítást végez a tüdővészes. A jövőben a kilátások még ijesztőbbek, ami nem is csoda, mert a betegek a jegyekre naponta mindössze csak egy negyedliter tejet kapnak, más tápláló élelmiszert pedig képtelenek vásárolni. Így nemcsak ők maguk pusztulnak el, hanem megfertőzik családjuk többi tagjait is, kik a gyenge táplálkozás miatt különösen hajlamosak a megbetegedésekre.

A magunk részéről lehetetlenségnek tartjuk, hogy a kormány és a főváros tétlenül nézze

e tüdővészes emberek pusztulását, amikor nemcsak fontos közegészségügyi érdek fűződik a Budai Tüdőbeteg Gondozó megmaradásához, hanem magasabb erkölcsi szempontok is megkívánják, hogy az állam ne hagyja cserben a tüdőbetegeket.

Jellemző, hogy a budapesti bankok, hova az ambulatórium vezetői segítségért folyamodnak, 50—100 koronás adományokkal tértek ki a kérélem elől.

Székesfővárosi háziyomda 1920